

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

39. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 0,95 €

28. ZÁŘÍ 2025

Z obsahu:

**Homilie Lva XIV. při
kanonizační mši svaté
Piera Giorgia Frassatiho
a Carla Acutise**
Řím, náměstí Sv. Petra
7. září 2025
- strana 2 -

Cena života
Zamyšlení nad
liturgickými texty
slavnosti svatého Václava
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Svatý Remigius z Remeše
Libor Rösner
- strana 4 -

Modlitba s Božím slovem
- strana 5 -

**Mary's Meals aktuálně sytí
ve světě 3 miliony školáků**
- strana 7 -

**Vatikán stanovil den
památky sv. Carla Acutise
a sv. Piera Giorgia
Frassatiho**
- strana 8 -

**Prohlášení ČBK
k volbám do Poslanecké
Sněmovny 2025**
- strana 9 -

Syn brusiče nožů (10)
Wilhelm Hünemann
- strana 10 -

Svatý Václav, detail sochy sv. Václava ve Svatováclavské kapli pražské katedrály (Wikipedia)

Homilie Lva XIV. při kanonizační mši svaté Piera Giorgia Frassatiho a Carla Acutise

Řím, náměstí Sv. Petra 7. září 2025

Drazí bratři a sestry, v prvním čtení jsme slyšeli otázku: „Kdo poznal tvou vůli, když jsi mu nedal moudrost a z výšin neposlal svého svatého ducha?“ (Mdr 9,17) Slyšeli jsme ji poté, co byli dva mladí blahoslavení, Pier Giorgio Frassati a Carlo

Acutis, prohlášeni za svaté, a to je prozřetelnostní. Tato otázka je totiž v Knižce moudrosti připisována právě mladému člověku, jako byli oni: králi Šalomounovi. Po smrti svého otce Davida si uvědomil, že má mnoho věcí: moc, bohatství, zdraví, mládí, krásu, království. Ale právě tato

velká hojnost prostředků v něm vyvolala otázku: „Co mám udělat, aby nic nebylo ztraceno?“ A pochopil, že jediným způsobem, jak najít odpověď, je požádat Boha o ještě větší dar: jeho moudrost, aby

Pokračování na str. 6

„Nikoli já, ale Bůh. – Pokud budeš mít Boha ve středu každého svého činu, pak dojdeš až na konec.“ Spojení těchto dvou vět není nikterak náhodné. Citujeme zde dva nově svatořečené mládence: Carla Acutise a Piera Giorgia Frassatiho. Papež Lev XIV. ve své homilii při kanonizační mši svaté připomněl právě tato slova, která jsou povzbuzením, abychom nemrhali životem, ale nasměrovali ho vzhůru – k Bohu – a učinili z něj mistrovské dílo. Víme, že Carlo i Pier Giorgio měli Boha ve středu svého života, a proto mají účast na věčné nebeské hostině. Je středem i našeho – mého života Bůh?

Tato otázka pro nás jistě není ničím novým, neboť by měla být součástí našeho každodenního zpytování svědomí. Ve svém zpytování přece vycházíme ze svého vztahu k Bohu, ze zkoumání své lásky k němu. Je tomu tak? ... Rovněž dnešní evangelium nás vede k podobným myšlenkám. A Pán Ježíš navíc ještě zdůrazňuje: „Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši?“ Svou duši ztrácíme právě tehdy, když ve středu našeho života není Bůh... Jestliže tyto skutečnosti dobře známe, pak „upevníme pozici“ našeho Stvořitele ve svém srdci: ať v něm není žádné místo pro nikoho, kdo by překážel, nebo pro cokoli jiného, co by odporovalo naší vzájemné lásce s Bohem v Trojici.

Pomoci nám může kromě života ze svátosti, adorace či modlitby také rozjímavá četba Božího slova. Ačkoliv, má-

Editorial

li správný řád, i ta se stává modlitbou. Jinak řečeno: Boží slovo se skrze meditaci a otevřené srdce stává tělem – proniká nejen našeho ducha, ale i celé naše tělo. (str. 5) Tak se sjednocují s živým Bohem naše myšlenky, slova a skutky – a tuto jednotu můžeme popsat podobně jako svatý apoštol Pavel: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“ (Gal 2,20) Vzpomeňme na Písmo svaté – jak jsme na tom s jeho pravidelnou četbou a meditací – až si budeme v úterý připomínat velkého latinského církevního otce, svatého Jeronýma. Ten poté, co opravil latinskou verzi Nového zákona (*Vetus Latina*), začal z hebrejštiny do latiny překládat Starý zákon – dokonce kvůli tomu přesídlil do Betléma, do Svaté země, aby tam poznal místní kulturu a zdokonalil se v hebrejštině. Jeronýmův překlad Bible je znám jako *Vulgáta* a byl po staletí považován katolickou církví za oficiální verzi Bible. A kdo by někdy neslyšel Jeronýmova slova: „Neznalost Pisma je neznalost Krista“? Proto mít Boha ve středu svého života znamená také často, nejlépe denně, účastnit se zpřítomnění Ježíšovy kalvárské oběti při mši svaté a rovněž medítovat Boží slovo, jež je obsaženo v Bibli.

Užívání zmíněných duchovních prostředků ve svém životě člověka nejen připoutává pevněji k Bohu, ale přináší rovněž hojné ovoce dobrých skutků,

jež jsou dílem vzájemné lásky mezi ním a Bohem. Jak tato láska proměňuje svět, vidíme na příkladu charitativní organizace *Mary's Meals*. (str. 7)

Kdyby měli všichni lidé na celém světě ve středu svého života Boha, nemíraly by denně zbytečně tisíce lidí ve válkách, hladomoru, ale i při eutanazii a potratech. Tak se jeví jako velmi problematické například přesvědčení, že mír a bezpečnost lze udržet pouze jaderným odstrašováním, použitím vojenské síly, až nepředstavitelnou sofistikací používaných zbraní... (str. 9) Jsou to dary Boží lásky? Nikoliv, zlo vyvolává jen další zlo – v tom má ďábel dokonalé počty. A proto ani v těch nejtěžších situacích, v nichž se svět či jeho části nacházejí, nesmí lidé nikdy zapomínat, že není cílem (ani úmyslem Božím) smrt člověka, ale naplněný život: zde na zemi a později na věčnosti v Boží slávě. Každý lidský tvor má na takový život právo, nelze mu jej upírat kvůli zájmům politickým, mocenským, ekonomickým, náboženským, egoistickým... Boží počty jsou jiné než lidské! Proto ten, kdo má moc a rozhoduje o věcech tohoto světa, nese před Stvořitelem velkou zodpovědnost. Ovšem tu máme každý, a to na místě, které nám na tomto světě určuje Pán. Prosme tedy – inspirováni také dnešními liturgickými čteními – Ducha Svatého o Boží moudrost, abychom se vždy správně rozhodovali, smýšleli a jednali...

Daniel Dehner

Text evangelia, určený pro slavnost našeho hlavního patrona svatého Václava, je velice krátký. Je to jen několik vět, ale když se nad nimi opravdu zamyslíme, je v nich shrnuto celé evangelium. Vyjadřují všechno, na co bychom měli především trvale obrátit všechnu svou pozornost, abychom obstáli, až *Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly odplatit každému podle jeho jednání*. Nejlépe na tom budou zajištěni ti, kteří se už za svého života řídili slovy a pokyny Toho, který je jednou přijde soudit. Pokud bychom v tomto posledním setkání neobstáli a ztratili svou duši, opravdu nic nám neprospěje, i když bychom předtím získali třeba celý svět.

Kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho. Kdo svůj život pro mne ztratí, nalezne ho. Pro lidskou logiku se tato Ježíšova slova mohou jevit jako opravdový paradox. Ještě nepochopitelnější se však musela jeho tehdejší posluchačům jevit výzva: *Vezmi na sebe svůj kříž a následuj mne*. Pod pojmem kříž si neuměli představit nic jiného než nástroj potupné smrti. Něco takového se mohlo Ježíšovým posluchačům jevit stejně „tvrdé“ jako někdejší slova, že život bude mít v sobě jen ten, kdo bude jíst jeho tělo a pít jeho krev.

Vidíme, že Pán nepočítal s tím, že by jeho bezprostřední posluchači měli vše ihned plně pochopit. Někdy se jich ptal, zda porozuměli, jindy se sami ptali na vysvětlení. Ale po „tvrdé řeči“ o Eucharistii se neptal apoštolů, zda mu porozuměli, ale zda také chtějí odejít. Tehdy se všichni zbylí shodli s Petrem, že nemají jiného podobného Mistra a že jeho slova pokládají za slova života věčného, i když je ještě zcela nechápou. To byl projev skutečné víry a pevné důvěry, kterou učedníci osvědčili v této chvíli zkoušky. Apoštolové zůstali s Pánem nikoliv proto, že se jim líbilo vše, co od něho slyšeli, ale proto, že mu plně důvěřovali.

Po své duchovní maturitě, kterou první z apoštolů složil na břehu Genezaretského jezera, a po přijetí darů Ducha Svatého však už dobře rozuměl slovům, kterým kdysi mohl jen důvěřovat. Už věděl, jak je to se ztrátou a záchranou života, takže nám to sám konkrétně vyložil: *Otec našeho Pána Ježíše Krista je tak milosrdný, že nás znovu zrodil a navíc dal nám živou naději na skvělé, nepomíjející a tr-*

Cena života

*Zamyšlení nad liturgickými texty
slavnosti svatého Václava*

Co prospěje člověku?

valé dědictví, které je pro nás připraveno v nebi. Takže se nemusíme bát, i když na nás přijdou všelijaké zkoušky. Budou nás sice trápit, ale budou trvat jen krátký čas a chrání nás při nich jeho moc. Ale potom budeme jásat.

Tehdy už také Petr věděl, že tato naše cesta k životu není neprošlapaná, protože stejnou cestou šel Kristus a *zanechal nám tak příklad, abychom šli v jeho šlépějích*. To už Petr pochopil, co to znamená vzít na sebe kříž a následovat Pána. Kráčet v jeho šlépějích znamená procházet utrpením: *Kristus za nás trpěl a zanechal nám tak příklad*. Kdysi se Petr něčeho takového velice bál. Vymlouval to svému Pánu, a když mu hrozilo, že by měl vykročit na cestu utrpení, a ze strachu před utrpením zapřel, že patří k jeho učedníkům. Ale to všechno se jeho *novým zrozením* změnilo. Nyní už vzal na vědomí Pánovu předpověď, že ho skutečně čeká jeho osud: *přijde doba, kdy ho jiní spoutají a povedou, kam nechce*. Ale nyní už Petr necouvá, naopak, přijal od Pána úkol slovem i příkladem *utvrzovat své bratry ve víře*.

V Ježíšově návodu, jak si bezpečně zachránit opravdový život, vidíš něco paradoxního jen proto, že se nejdříve člověk paradoxně zachoval na samém začátku svých dějin. Je větší paradox než dát čemukoliv přednost před nejvyšším svatým, dobrým a milujícím Bohem? Není přímo absurdní, když tvor chce zaujmout místo svého Stvořitele? A proto více než o tom, zda Ježíšův požadavek k následování není příliš náročný, rozjíměj o tom, jak geniální východisko našel Bůh z naší absurdní situace. Všechno nevyhnutelné neštěstí, které jsme si sami přivodili, dokázal zcela obrátit v náš prospěch. Ale cena nebyla malá: *přišel nám osobně prošlapat cestu ke ztracenému štěstí. Když jsme všechno ztratili, vlastního Syna neušetřil, aby nám spolu s ním daroval i všechno ostatní. Vynesl naše hříchy na dřevo, abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho krvavými ranami jsme uzdraveni.*

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 6,9–21

Vládcové, k vám se obrazení má slova, abyste se naučili moudrosti a neklesli. Ti totiž, kdo svatě střeží svaté příkazy, budou uznáni za svaté, ti, kdo jsou o nich poučeni, najdou ospravedlnění. Buďte tedy žádostivi mých slov, mějte po nich touhu, a poučíte vás.

Moudrost září a nevadne, snadno ji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těmi, kdo ji hledají. Předchází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první. Neunaví se, kdo k ní časné přichází, najde ji, jak mu sedí u dveří. Myslet totiž na ni je svrchovaná prozíravost, kdo kvůli ní bdí, brzy je bez starosti. Vždyť sama obchází a hledá ty, kdo jsou jí hodni, na cestách se jim ukazuje s přízní a při každé myšlence jim vychází vstříc. Neboť její začátek je zcela upřímná touha poučit se, chtít se poučit je láska k ní, láska k ní je zachovávat její přikázání, dbát o přikázání je zajistit si nesmrtelnost, nesmrtelnost pak dává místo u Boha.

A tak touha po moudrosti přivádí ke kralování. Vládcové lidí, když se tedy těšíte z trůnů a žezel, ctěte moudrost, abyste kralovali navěky.

2. čtení – 1 Petr 1,3–6; 2,21b–24

Buď veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista! Protože je tak nesmírně milosrdný, znovu nás zrodil, takže zmrtvýchvstáním Ježíše Krista máme živou naději na dědictví, které nepomine, na dědictví skvělé a trvalé.

Je pro vás připraveno v nebi; protože totiž máte víru, chrání vás Boží moc a vede ke spáse, která se má ukázat nyní v poslední době. A proto budete potom

Dokončení na str. 7

Jeho láska je skutečně neporazitelná. Tak jako on sám svou smrtí přemohl smrt, tak i ti, kteří pro něho ztratí svůj život, najdou ho, pro sebe i pro druhé. Draho-míra a Boleslav chtěli skoncovat s křesťanstvím u nás na jeho samém začátku, ale ve skutečnosti otevřeli jeho prameny. Již starozákonní mudrc napovídá, že *ti, kdo svatě střeží svaté příkazy, budou uznáni za svaté*. A není jich málo, naopak, je jimi naplněno nebe, ale stále je tam dost místa i pro tebe.

Bratr Amadeus

Svatý Remigius z Remeše

Na skutečnosti, že se Francii přezdívá „nejstarší dcera církve“, má zásadní podíl sv. Remigius z Remeše. To on pokřtil franského krále Chlodvíka, to on předtím i potom nejen řídil christianizaci země, ale sám byl jejím nadmíru aktivním protagonistou.

Svatý Remigius se narodil roku 439 poblíž Laonu hraběcím rodičům Emiliovi a svatě Celině, kteří si jeho narození vyloženě vymodlili. Manželé přitom projevíli vytrvalost a pevnou důvěru v Hospodina, jelikož v době, kdy Remigius přišel na svět, již dávno nebyli nejmladší.

Jeho narození zbožnému páru předpověděl poustevník Montanus, jenž navíc přidal dovětek, že bude světlem pro celou Galii. Ještě jako úplný mladiček se Remigius rozhodl pro kněžskou dráhu. Chtěl být horlivým a trpělivým služebníkem Páně, který se bude vzdalovat světským radovánkám.

Studoval v Remeši při katedrální škole a poté, ač ještě nedosáhl kanonického věku, byl ve svých 22 letech jmenován remešským biskupem. Vzpíral se, ale nakonec se podvolil. Šlo o nesmírně významné postavení, neboť Remeš byla sídlem franských králů, zatím vyznávajících pohanství, tudíž jedním z nejvýznamnějších galských měst. Když se králem Franků stal Chlodvík, vzdal mu Remigius hold a v dalších letech se jej snažil přimět k přijetí Krista. Měl v tom vydatnou pomocnici v osobě Chlodvíkovy ženy svatě Klotyldy (viz *Světlo* 21/2017) a pravděpodobně roku 498 Chlodvíka a tři tisíce dalších předních mužů jeho říše pokřtil.

Svatý Řehoř z Tours popsal tento královský křest jako obřad spojený s nebyvalou pompou, doprovázený plamínky stovek voskovic a dýmem kadidla. Chlodvík vešel do chrámu se svou chotí v doprovodu biskupa, před presbytářem poklekl před Remigia, jenž k němu promluvil těmito slovy: „Skloň hlavu, hrdý králi! Zřekni se teď před svými poddanými toho, čemu ses klaněl, a spal modly, které jsi až dosud uctíval.“ Při homilii pak všechny přítomné ujistil, že země, již Chlodvík vládne, bude šťastná a vítězí tak dlouho, jak dlouho si uchová svatou víru Ježíše Krista. Ke slavnosti se váže také legenda. Remigius měl Chlodvíka i pomazat posvátným olejem

na krále, avšak olej pochyběl a po jeho vrouci střelné modlitbě se objevila holubice, jež na oltář přinesla ampulku s olejem od služebníka, který se s ampulkou nemohl protlačit davem.

Neofyta na královském trůnu pak usiloval o to, aby jeho poddaní přijali Krista také, a pomáhal Remigiovi usilovně v jejich obrácení. Poskytoval mu prostředky k evangelizaci a budování kostelů a klášterů, případně na misijní cesty na území ovládaná pohany či ariány. Papež Symmachus v té době udělil remešskému pastýři titul apoštolského vikáře v zemi Franků. Remigius založil kupříkladu biskupství v Laonu, Arrasu nebo v Tournai-Cambrai. Na místa biskupů dosazoval skvělé osobnosti, prvním laonským biskupem jmenoval s Chlodvíkovým souhlasem svatého Genebalda, správou arraské diecéze pověřil zase svatého Vedasta. Dnešní Francie tak vlastně jako první země z těch ovládaných germánskými kmeny přijala evangelium.

Mimořádný podíl na tom měl Remigius, jenž neusnul na vavřínech a ještě

zvýšil své evangelizační úsilí, přitom samozřejmě dbal o organizaci rodící se církve v zemi. Šlo o přetěžký úkol, nicméně remešský biskup se ho zhostil se ctí. Nebyl přitom jenom nějakým suchopárným úředníkem spravujícím svůj úřad ze své kanceláře. Lidé Remigia milovali, poněvadž projevoval více než živý zájem o všechny jejich potřeby, hmotné i duchovní, a snažil se je uspokojovat. Potýkal se však i s nepřátelemi. Jako třeba když v předzvěsti neúrody příštích let skupoval obilí ve velkém, aby jím pak během hladomoru mohl sytit hladové. Závistiví lidé, kteří v tom viděli hamiznost v duchu rčení „podle sebe soudím tebe“, část jeho sýpek podpálili. Remigius je nehodlal trestat, přešel celou záležitost s nadhledem: „Obilí je pryč, tak se aspoň zahřejme, je docela chladno.“

Stovek a tisíců srdcí se dotýkal svými brilantními kázáními. Svátý Apolinář z Valence [† kolem r. 520] o něm napsal: „Obdivuji nadoblačné výšky jeho myšlenek v kázání, jeho květnatou obrazotvornost, vznešenost a přirozenost jeho výřečnosti, pravdivost a moc jeho vývodů, které se dají přirovnat k mohutnosti hromu. Jeho řeč plyne jako z bezedného pramene a poutá uši a srdce posluchačů.“

O výjimečné výřečnosti biskupa Remigia hovoří rovněž svatý Řehoř z Tours, stejně jako o svatosti jeho života. Jeho nestrojená zbožnost navíc poutala všechny ty, s nimiž přicházel do styku, a byl tak pro ně živým příkladem křesťana s velkým „K“. Měl na lidi vliv, některé ovlivnil natolik, že jsou dnes rovněž ctěni jako svatí, kupř. jeho žáci svatý Teodorik, pozdější poustevník, či svatý Souffin, syn jeho chůvy. Nejsou samozřejmě jediná.

Dlouhá desetiletí Remigius prakticky vedl francouzskou církev. Někdy čas před svou smrtí oslepl. Vnější tmu ovšem vyvažovalo vnitřní světlo, které v něm nadále zářilo. Pár týdnů před svou smrtí přikázal farářům a mnichům své diecéze, aby se ve svých kostelích a klášterech modlili za jeho duši, až zemře. Jeho věhlas brzy přesáhl Francii, zejména svatý Bonifác šířil Remigiovu slávu v německých zemích.

Zemřel někdy kolem roku 530. Přesné datum Remigiova odchodu na věčnost není známo, avšak po roku 600 se jeho skon kladl k 1. říjnu. Dokonce se říjnu jeden čas přezdívalo „měsíc sv. Remigia“. Jiné zdroje uvádějí 13. leden 533 a 1. říjen

Mistr svatého Jilji (anonymní malíř činný v Paříži kolem roku 1500): Biskup Remigius křtí krále Chlodvíka I. (Wikipedia)

zmiňují jako datum translace jeho ostatků do Remeše. Tělo zesnulého bylo uloženo v remešském kostele sv. Kryštofa, následně spočinulo v katedrále a později je v obavě před loupeživými a plenícími vikinskými nájezdníky nechal biskup Hincmar přenést do Epernay. Za biskupa Herveuse se do remešské katedrály v 11. století vrátily – ve století, v jehož polovině – přesněji roku 1049 – prohlásil papež Lev IX. Remigia svatým.

Za Francouzské revoluce (roku 1793) byly Remigiovy ostatky, jak jinak, zhanobeny lůzou, která je vhodila do jámy. Z ní je kdosi pod rouškou noci rok poté vykopal a za další dva roky věnoval přísežnému knězi, tj. tomu, který přísahal na bezbožnou Ústavu, abbému Serainovi. Ten je umístil v knihovně bývalého kláštera Řádu Nejmenších bratří svatého Františka z Pauly a roku 1803 se snad definitivně vrátily do jemu zasvěcené remešské baziliky.

S Remigiovým životem, jako s životy jiných světců, je spjata řada zázraků: svatý Remigius vrátil zrak slepému, život malé dívence z Tours, uchránil Remeš svou modlitbou před strašlivým požárem... Když nějakou dobu po jeho smrti stálo město tváří v tvář hrozbě zhoubné epidemie, uspořádalo duchovenstvo slavné procesí kolem hradeb s částí sukna halíciho Remigiovy tělesné pozůstatky. Remeš byla zachráněna...

Uvedme ještě jeden zázrak spojený s tímto světce, ne nepodobný tomu při křtu krále Chlodvíka. Jistý pohan, věda, že smrt se blíží, požádal o křest z rukou remešského arcibiskupa. Ten si ale nevšiml, že v ampulkách už není olej katechumenů a křížmo. Postavil je na oltář a začal se modlit. Po chvíli byly obě ampulky zázračně plné. Když potom po dlouhých letech nechal biskup Hincmar v přítomnosti krále Karla II. Holého vyvednout Remigiovy ostatky, aby je, jak bylo řečeno výše, uchránil od případného zhanobení Vikingy, našly se u nich dvě ampulky vydávající všem přítomným neznámou libou vůni.

Svatý Remigius bývá vyobrazován v biskupském oděvu, jeho atributy jsou kniha, ampulka a holubice. Je patronem Francie, Remeše, bývá vzýván při náboženské lhostejnosti, v ohrožení hady, epidemiemi, bolestí krku či horečkou.

Modlitba s Božím slovem

Prof. Dr. Ottavio De Bertolosi přednáší na římské univerzitě La Sapienza a působí také jako studentský kaplan. Nabízí několik cenných rad, jak se může modlit s Božím slovem.

Každý z vás zná nějakou modlitbu a každý den ji věnuje jistý čas. *Jak se mohu lépe modlit? Co mi říkají velcí lidé modlitby, kteří mě předešli?* Předkládám vám zjednodušenou formu tzv. *Lectio divina* z dlouhé tradice poustních otců a mnichů a chci vás pozvat, abyste tento způsob modlitby s Božím slovem praktikovali.

Lectio divina se překládá jako *božské čtení*. Nejprve byste si měli určit čas, který chcete věnovat této modlitbě. Není dobré modlit se tak dlouho, jak se vám chce. Jestli spíše „nováčkem“, začněte patnácti minutami anebo si prostě prodlužte svůj obvyklý čas o pět minut. Najděte si tiché místo a vhodnou polohu, která není ani příliš pohodlná, ani nepohodlná; klečte, sedte, stůjte anebo polohu střidejte tak, jak vám to nejvíce vyhovuje. Můžete jít do kostela, před Nejsvětější svátostí anebo se můžete jednoduše modlit také doma na vhodném místě. Je důležité ztlumit mobilní telefon. Začněte znamením kříže, potom vzývejte Ducha Svatého, svěťte tento čas Panně Marii a poproste ji, aby byla vaší učitelkou a společnicí při modlitbě. Pak si vyberte text z Pisma svatého, například evangelium na daný den, anebo žalm. Boží slovo, tj. sám Bůh pak inspiruje vaši modlitbu.

Nečtete text jen očima, ale šeptem, abyste se na něj soustředili. Přečtete si ho několikrát – ne nutně od začátku do konce, ale čtete, dokud se vás něco z textu nedotkne. Pán vás prostřednictvím něj osloví, promluví k vám. Čtete například evangelium o Dobrém pastýři a dotkne se vás věta: „*Dobrý pastýř položí svůj život za ovce.*“ (Jan 10,11) Zaměřujte tedy svoji pozornost na tuto větu.

V dalším kroku se zeptejte sami sebe: *Co mi tento text říká?* To, co říká vám, se nemusí shodovat s tím, co říká objektivně. Pak se zkuste držet těchto slov a snažte se porozumět textu, nechejte ho *mluvit* za

vás. Obvykle se to nazývá *meditace*. Možná nejste pastýř, ale jste otcem nebo matkou, a když čtete toto slovo, napadne vás myšlenka: *Jsem skutečně připraven položit svůj život za ty, kdo jsou mi svěřeni, za své děti, za svého manžela...?*

V tomto smyslu by měl text říci něco o vašem životě, o vašich problémech, o tom, co právě prožíváte. Pokuste se nasvítit svůj život slovem, např.: *Nyní jsem pochopil, že bych měl být více k dispozici*

těm, kdo jsou mi svěřeni, věnovat jim více času a pozornosti a méně od nich vyžadovat.

A naopak, zkuste pochopit slovo na základě vlastního života: *Ano, chápu, že Dobrý pastýř položí svůj život. Také já se zříkám toho, že si večer ještě někde vyrazím, aby moje děti byly chráněny a mohly klidně spát.* Jsou to jako dvě světla, která se navzájem osvětlují. Takto Pán zapisuje své slovo do vašeho srdce, myslí a vůle. Pokud si potom svůj život uspořádáte podle tohoto slova, ožije. Písmo sate pak už není jen napsaná kniha, kterou čtete. Duch Svatý vtiskuje „slovo“ do vašeho srdce a myslí a ono se stává „tělem“.

A nakonec, třetím krokem je vaše odpověď v modlitbě. Pohnut Duchem Svatým hovoříte s Bohem o tomto slově. Odpovídáte mu vlastně tím, že mu například děkujete, že máte děti, o něž se můžete starat, anebo ho prosíte o pomoc, abyste se jim věnovali ještě více, s větší trpělivostí a péčí; tak jako Dobrý pastýř. Takový rozhovor musí být jednoduchý, upřímný, důvěrný a spontánní – jako rozhovor přítele s přítelem. Nebojte se mluvit s Bohem o své únavě, těžkotech, rozporech, rozptýleních či nespokojenosti. Potom modlitbu zakončete modlitbou *Otče náš* a *Zdrávas, Maria*. Modlete se pomalu a přemýšlejte o slovech, která vyslovujete. Takto uctíváme Boha v duchu a v pravdě.

*Z Vítězství Srdce 162/2025
přeložil a upravil -dd-*

Homilie Lva XIV. při kanonizační mši svaté Piera Giorgia Frassatiho a Carla Acutise

- dokončení ze str. 2

poznal jeho plány a věrně se jich držel. UVědomil si totiž, že jen tak všechno najde své místo ve velkém plánu Hospodinově. Ano, protože největším rizikem života je promarnit ho mimo Boží plán.

I Ježíš nám v evangeliu hovoří o plánu, který je třeba důsledně dodržovat. Říká: „Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem“ (Lk 14,27); a dále: „Kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.“ (v. 33) Volá nás tedy, abychom se bez váhání vrhli do dobrodružství, které nám nabízí, s inteligencí a silou, které pocházejí z jeho Ducha a které můžeme přijmout v míře, v jaké se oprostíme sami od sebe, od věcí a myšlenek, ke kterým jsme připoutáni, abychom naslouchali jeho slovu.

Mnoho mladých lidí v průběhu staletí muselo řešit tuto životní křížovatku. Vzpomeňme na svatého Františka z Assisi: stejně jako Šalomoun byl i on mladý a bohatý, žil po slávě a věhlasu. Proto odešel do války v naději, že bude pasován na rytíře a zahrnován poctami. Ale Ježíš se mu zjevil na cestě a přiměl ho, aby se zamyslel nad tím, co dělá. Když se vzpamatoval, položil Bohu jednoduchou otázku: „Pane, co chceš, abych udělal?“⁽¹⁾ A odtud, když se vrátil ve svých stopách, začal psát jiný příběh: nádherný příběh o svatosti, který všichni známe. Zřekl se všeho, aby následoval Pána (srov. Lk 14,33), žil v chudobě a upřednostňoval lásku k bratrům, zejména k těm nejslabším a nejmenším, před zlatem, stříbrem a drahými látkami svého otce.

A kolik dalších světců a světic bychom mohli připomenout! Někdy je zobrazujeme jako velké osobnosti a zapomínáme, že pro ně vše začalo, když ještě jako mladí lidé řekli „ano“ Bohu a plně se mu odevzdali, aniž by si něco nechali pro sebe. Svatý Augustin v této souvislosti vypráví, že ve „spletitém a zašmodrchaném uzlu“ jeho života mu hlas v hloubi duše řekl: „Chci tebe.“⁽²⁾ A tak mu Bůh dal nový směr, novou cestu, novou logiku, v níž nic z jeho bytí nebylo ztraceno.

V tomto kontextu dnes nahlížíme na svatého Piera Giorgia Frassatiho a svatého Carla Acutise: mladíka z počátku 20. století a dospívajícího z naší doby, oba zamilované do Ježíše a připravené obětovat pro něj vše.

Pier Giorgio se setkal s Hospodinem prostřednictvím školy a církevních skupin – Katolické akce, Konferencí svatého Vincence, Italské katolické univerzitní federace (FUCI), třetího dominikánského řádu – a svědčil o něm svou radostí ze života a tím, že byl křesťanem v modlitbě, přátelství a lásce. Až do té míry, že když ho přátelé viděli, jak jezdí po ulicích Turína s vozíky plnými pomoci pro chudé, přejmenovali ho na „*Frassati Impresa Trasporti*“ (Frassatiho přepravní společnost)! I dnes je Pier Giorgiův život světlem pro laickou spiritualitu. Víra pro něj nebyla soukromou záležitostí: byl pohaněn silou evangelia a skrze příslušnost k církevním sdružením se velkoryse angažoval ve společnosti, přispíval k politickému životu a s nadšením se věnoval službě chudým.

Carlo se s Ježíšem setkal v rodině díky svým rodičům, Andreovi a Antonii, kteří jsou dnes zde přítomni se dvěma Carlovými sourozenci, Francescou a Michele, a poté také ve škole, a především při svátostech, které se slavily ve farním společenství. Takto vyrůstal a přirozeně začleňoval do svého dětského a chlapeckého života modlitbu, sport, studium a dobročinnost.

Pier Giorgio i Carlo pěstovali lásku k Bohu a k bratrům prostými prostředky dostupnými pro všechny: každodenní mší svatou, modlitbou, zejména eucharistickou adorací. Carlo říkával: „Na slunci se člověk opálí. Před Eucharistií se člověk stává svatým!“ a dále: „Smutek je pohled upřený na sebe sama, štěstí je pohled upřený na Boha. Obrácení není nic jiného než přesun pohledu zespodu nahoru, stačí jednoduchý pohyb očí.“ Další podstatnou věcí pro ně byla častá zpověď. Carlo napsal: „Jediná věc, které se musíme opravdu bát, je hřích“; a divil se,

proč – to jsou opět jeho slova – „se lidé tak starají o krásu svého těla a nestarají se o krásu své duše“. A konečně oba měli velkou úctu ke svatým a k Panně Marii a velkoryse se věnovali charitativní činnosti. Pier Giorgio říkal: „Kolem chudých a nemocných vidím světlo, které my nemáme.“⁽³⁾ Milosrdenství nazýval „základem naší víry“ a stejně jako Carlo ho projevoval především malými konkrétními, často skrytými gesty, čímž prožíval to, co papež František nazval „svatostí »odvedle«“ (Apoštolská exhortace *Gaudete et exsultate*, 7).

Ani když je postihla nemoc a ukončila jejich mladé životy, nezastavilo je to a nezabránilo jim to milovat, obětovat se Bohu, dobrořečit mu a modlit se za sebe a za všechny. Jednoho dne Pier Giorgio prohlásil: „Den smrti bude nejkrásnějším dnem mého života“⁽⁴⁾ a na poslední fotografii, která ho zachycuje při výstupu na jednu horu v údolí Val di Lanzo, s tváří obrácenou k cíli, napsal: „K výšinám“⁽⁵⁾. Carlo, který byl ještě mladší, rád říkával, že nebe na nás čeká odkaziva a že milovat zítřek znamená vydat ze sebe dnes to nejlepší.

Nejdražší! Svatí Pier Giorgio Frassati a Carlo Acutis jsou výzvou pro nás všechny, zejména pro mladé, abychom nemřeli životem, ale nasměrovali ho vzhůru a učinili z něj mistrovské dílo. Povzbuzují nás svými slovy: „Nikoli já, ale Bůh,“ říkával Carlo. A Pier Giorgio: „Pokud budeš mít Boha ve středu každého svého činu, pak dojdeš až na konec.“ To je jednoduchý, ale vítězný recept jejich svatosti. A je to také svědectví, které jsme povoláni následovat, abychom si život vychutnali až do konce a šli vstříc Bohu na nebeskou hostinu.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ *Legenda o třech družích*, kap. II: *Františkánské prameny*, 1401.

⁽²⁾ *Vyznání*, II, 10, 18.

⁽³⁾ Nicola Gori, *Al prezzo della vita*: „L'Osservatore romano“, 11. února 2021.

⁽⁴⁾ Irene Funghi, *I giovani assieme a Frassati: un compagno nei nostri cammini tortuosi*: „Avvenire“, 2. srpna 2025.

⁽⁵⁾ *Tamtéž*.

Mary's Meals aktuálně sytí ve světě 3 miliony školáků

Tisková zpráva z 8. září 2025

Ve dnech, kdy se děti v bohatých zemích západního světa vracejí po dlouhých letních prázdninách do školy, oznamuje charitativní organizace Mary's Meals, která se zabývá stravováním ve školách nejchudších zemí, dosažení významného milníku: každý školní den nyní podává životně důležité jídlo **více než 3 milionům dětí**, což představuje mimořádný **nárůst o přibližně 800 000 dětí** od začátku roku 2024.

Pro děti žijící v oblastech postižených klimatickými změnami, akutní potravinovou nejistotou, nebo následky válečných konfliktů, může příslib jídla podávaného ve vzdělávacím zařízení znamenat rozdíl mezi účastí ve škole a zůstáváním doma. V současné době **71 milionů dětí ve věku základní školní docházky nenavštěvuje školu** – jde o vyšší číslo, než kolik je celkem dětí stejného věku zapsaných do základního vzdělávání v Evropě, USA a Kanadě. Výzkumy však ukazují, že **efektivní školní stravování představuje silnou motivaci k pravidelné školní docházce.**⁽¹⁾

Tento milník navazuje na významné rozšíření školních stravovacích programů Mary's Meals v devíti zemích, díky čemuž byly do programu během 18 měsíců přidány stovky tisíc dětí po celém světě – mimo jiné v Malawi, na Haiti, v Zambii, Zimbabwe, Jižním Súdánu a Etiopii.

V **Etiopii**, ve válkou zpusťšené oblasti Tigráj, rozšířila charitativní organizace svůj dosah **o více než 700 %** a počet dětí, jimž pomáhá, vzrostl z přibližně 30 000 na začátku roku 2024 na **více než 245 000** v současnosti. Tímto způsobem poskytuje životně důležitou nutriční podporu dětem, které prožily roky konfliktů, utrpení a narušeného vzdělávání.

V **Malawi a Zambii**, dvou zemích, kde organizace provozuje své dva nejdéle fungující programy školního stravování, také došlo k významnému nárůstu – **program se rozšířil o více než 400 000 dětí**, takže celkový počet dětí v Malawi přesáhl **1 315 000** a v Zambii **605 000**. To vše v době, kdy komunity v obou zemích čelí dopadům sucha, povodní a dalších extrémních povětrnostních jevů, které se přidávají k ekonomickým problémům.

Na pozadí politických nepokojů a násilí na **Haiti** se organizaci Mary's Meals podařilo ve spolupráci se svými partnery zvýšit počet dětí, které dostávají jídlo v rámci jejich velmi potřebných programů, na **více než 196 000**.

Aby zdůraznila tento historický moment v boji proti hladovění dětí, vyzývá organizace Mary's Meals k obnovení globální podpory svých programů školního stravování, jež se zaměřují na děti s nejvyššími potřebami, které žijí v obtížné do-

stupných oblastech. Vzhledem k tomu, že **více než čtvrtina všech dětí na světě (27 %, což představuje více než 181 milionů dětí mladších pěti let) čelí v raném dětství závažné potravinové chudobě**, je potřeba soustavných programů školního stravování naléhavější než kdy dříve. **Zakladatel a generální ředitel organizace Mary's Meals Magnus MacFarlane-Barrow** tuto skutečnost komentuje:

„Tento milník není ani tak oslavou, jako spíše výzvou k akci. Zveme všechny lidi dobré vůle, aby se připojili k hnutí Mary's Meals a pomohli nám uskutečnit naši vizi – že každé hladovějící dítě na tomto světě dostane jednou denně jídlo v místě, kde se vzdělává. Je úžasné, že se naše práce takto rozrostla a dnes pomáháme už 3 milionům dětí. Přitom je smutnou realitou, že desítky milionů dětí stále trpí hladem a nechodí do školy.“

Dnes, ve světě, v němž produkuje více než dost jídla pro všechny, umírají tisíce dětí na následky hladu. Přitom náklady na jedno jídlo s Mary's Meals činí přibližně 3 Kč (asi 10 penic) a nasycit jedno dítě po celý školní rok stojí méně než 550 Kč (20 liber).“

Růst dosahu organizace Mary's Meals je důkazem toho, kolik lidí věří v její vizi – že každé hladovějící dítě by mělo dostat ve škole jídlo – a kolik z nich věnuje svůj čas a prostředky, aby se tato vize stala skutečností.

SVĚDECTVÍ Z MALAWI

Louis Yahaya, starosta vesnice Nyambi: „Nemysleli jsme si, že by někdo mohl zvládnout jezdit tak daleko, na místo, které je tak odlehlé a leží uprostřed buše. Byl jsem přesvědčen, že projekt jako tento lze realizovat jen ve městech.“

Alesi Simati, otec sedmi dětí, které navštěvují základní školu Namingwere: „Nemáme domov, protože náš dům se kvůli silným deštům zřítíl a od té doby se nám nepodařilo se z toho vzpamatovat. V naší komunitě panuje hlad, protože hnojiva jsou nyní velmi drahá. A protože jsme hnojiva nemohli používat, kukuřice, kterou

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

jásat, i když vás snad musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky. Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho slépejích. „On nezhrěšil a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného.“ Když mu spílali, on jim to spíláním neoplatil, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni.

Evangelium – Mt 16,24–27

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě! Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši? Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly a tehdy odplatí každému podle jeho jednání.“

jsme zaseli na poli, vydá možná jen na dva pytle. A hlad bude opět na dosah.“

Luciano Ngikiri, ředitel základní školy Namingwere: „Kvůli hladu je mnoho dětí posíláno na pochůzky a jiné menší práce, aby přispívaly do rodinného rozpočtu. Do školy tady chodí tak málo dětí právě kvůli hladu a chudobě. Děti, které přicházejí hladové, se nezapojují do výuky. A teď tyto děti, které zůstávají doma, budou přicházet ve velkém počtu a budou se moci aktivně zapojovat do výuky. Je to, jako bych krácel ve sluneční záři!“

Pro všechny výpovědi (Louis, Alesi a Luciano) máme k dispozici ilustrativní videozáznam:

Ilustrativní videozáznam z našich škol – kredit: Mary's Meals

<https://contentlibrary.marysmeals.org/?r=26226&k=87dc7fb83d>

Fotografie – kredit: Mary's Meals

<https://contentlibrary.marysmeals.org/?c=8751>

Rozhovory:

K dispozici jsou rozhovory s Magnusem MacFarlane-Barrowem.

V případě zájmu kontaktujte prosím tiskového mluvčího české pobočky:

Marek Telička, marek.telicka@marysmeals.org, tel. 602 141 046

Díky nízkonákladovému přístupu charitativní organizace stojí každodenní stravování jednoho dítěte v rámci programu Mary's Meals po celý školní rok pouze 550 Kč. To je možné pouze díky mnoha oddaným dobrovolníkům ve více než 40 zemích po celém světě – od těch, kteří se věnují fundraisingu a zvyšování povědomí o práci Mary's Meals, až po tisíce dobrovolníků, kteří vstávají za úsvitu, aby připravili výživné jídlo pro děti ve svých komunitách.

Více informací najdete na stránkách www.marysmeals.cz.

Marek Telička,
project management, tiskový mluvčí
Mary's Meals Česká republika, z.s.

Poznámky:

⁽¹⁾ Global education monitoring (GEM) report 2024/25 – UNESCO GEM report (<https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000391406>).

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Velikému. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ŘÍJEN 2025

Úmysl papeže: Za spolupráci mezi různými náboženskými tradicemi

Modleme se, aby věřící jiných náboženských tradic spolupracovali na obraně a šíření míru, spravedlnosti a lidského bratrství.

Národní úmysl: Za volby do poslanecké sněmovny

Modleme se, aby noví poslanci i členové vlády měli potřebné síly vést náš stát zodpovědně a pokorně ke svobodě a prosperitě všech občanů.

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Vatikán stanovil den památky sv. Carla Acutise a sv. Piera Giorgia Frassatiho

Katolická církev bude každoročně slavit památku dvou nedávno (7. září 2025) svatořečených mladých světců – sv. Carla Acutise a sv. Piera Giorgia Frassatiho.

Památka sv. Carla Acutise připadne na **12. října**, tedy na den jeho smrti. Carlo, italský teenager, zemřel roku 2006 na akutní leukemii ve věku pouhých 15 let. V roce 2020 byl blahorečen v Assisi. Již tehdy Dikasterium pro bohoslužbu a svátosti stanovilo jeho památku pro diecéze Assisi a Milán.

Památka sv. Piera Giorgia Frassatiho bude každoročně slavena **4. července**, rovněž v den jeho smrti. Frassati, mladý muž z Turína, zemřel roku 1925.

V roce 1990 jej blahorečil sv. Jan Pavel II., který jej nazval „mužem blahoslavenství“. Jeho svátek se tradičně slaví zejména v Itálii a v různých společenstvích mládeže, která ho považují za patrona a duchovní vzor.

Oba noví světcí jsou připomínáni v den, kdy „přešli do věčného života“. Svým svědectvím ukazují, že svatost není vyhrazena jen kněžím či řeholníkům, ale že i mladí lidé mohou žít naplno křesťanskou vírou. Carlo Acutis svou vynalézavostí a láskou k moderním technologiím, Pier Giorgio Frassati svým sociálním nasazením a radostným životem evangelia.

*Zdroj: CNA, převzato z www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)*

Svatý stolec: Agresivní jaderná rétorika vyvolává obavy

Stálý pozorovatel Svatého stolce, arcibiskup Gabriele Caccia, ve svém projevu v OSN zdůraznil obavy Svatého stolce z výrazného nárůstu světových vojenských výdajů, které směřují do stále ničivějších zbraní, často na úkor investic do integrálního lidského rozvoje.

Zdá se, že místo toho, aby se svět ubíral směrem k míru, pohybuje se opačným směrem a dochází ke znepokojivému vývoji stále ničivějších zbraní – prohlásil v New Yorku arcibiskup Gabriele Caccia, stálý pozorovatel Svatého stolce při OSN, během plenárního zasedání Valného shromáždění věnovaného *Mezinárodnímu dni proti jaderným zkouškám*.

„Před osmdesáti lety,“ zahájil své vystoupení vatikánský diplomat, „výbuch první jaderné zbraně ukázal světu bezprecedentní ničivou sílu. Tato událost změnila běh dějin a vrhla dlouhý stín na lidstvo, což mělo vážné důsledky jak pro lidský život, tak pro stvoření. Devastující důsledky této dramatické události vedly k problematickému přesvědčení, že mír a bezpečnost lze udržet pomocí logiky jaderného odstrašování, což je koncept, který i nadále představuje výzvu pro morální uvažování a mezinárodní svědomí.“

Zástupce Svatého stolce připomněl, že od prvního jaderného testu, dne 16. července 1945, bylo provedeno více než dva tisíce jaderných testů v atmosféře, pod zemí, v oceánech a na pevnině: „Tyto akce zasáhly všechny, zejména domorodé obyvatelstvo, ženy, děti a nenarozené děti. Zdraví a důstojnost mnoha lidí jsou i nadále mlčky ohrožovány a příliš často zůstávají bez jakéhokoli odškodnění.“

Proto – dodal arcibiskup Caccia – Svatý stolec vyzývá k zamyšlení nad náležitou společnou odpovědností: zajistit,

aby se hrůzné zkušenosti z minulosti neopakovaly: „Je obzvláště znepokojivé, že tváří v tvář této důležité společné odpovědnosti jako by globální reakce směřovala opačným směrem. Místo pokroku směrem k odzbrojení a kultuře, založené na míru, jsme svědky oživení agresivní jaderné rétoriky, vývoje stále ničivějších zbraní a významného nárůstu vojenských výdajů, často na úkor investic do integrálního lidského rozvoje a podpory společného dobra. Je nezbytné překonat ducha strachu a rezignace. Jak nedávno prohlásil papež Lev XIV.: „Nesmíme si zvykat na válku! Naopak, musíme odmítnout jako pokušení přitažlivost mocných a sofistikovaných zbraní.“ (Promluva při generální audienci, 18. června 2025)

Snaha o „svět bez jaderných zbraní“ – pokračoval arcibiskup Caccia – není jen otázkou strategické a životní nutnosti, ale také hluboké morální odpovědnosti. Toto odhodlání vyžaduje obnovené úsilí o multilaterální dialog a rozhodné provádění odzbrojovacích smluv, jakož i konkrétní podporu komunitám, které i nadále trpí dlouhodobými důsledky jaderných testů a zbrojení.

„Svatý stolec,“ uzavřel zástupce Vatikánu, „opětovně zdůrazňuje význam platnosti *Smlouvy o úplném zákazu jaderných zkoušek* spolu s plným prováděním mezinárodního monitorovacího systému a jeho ověřovacích mechanismů“ ... „potvrzuje svou bezpodmínečnou podporu Smlouvě o zákazu jaderných zbraní“ a požaduje „neustálé posilování globálních norem proti jaderným zkouškám jako nezbytný krok k dosažení skutečného a trvalého míru“.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs.html>,
5. 9. 2025 (Redakčně upraveno)

PROHLÁŠENÍ ČBK K VOLBÁM DO POSLANECKÉ SNĚMOVNY 2025

Milé sestry, milí bratři,
na začátku měsíce října opět půjdeme k parlamentním volbám. Chtěli bychom se s vámi jako vaši pastýři podělit o tři orientační body, podle kterých bychom se my sami chtěli rozhodovat, komu dát svůj hlas.

Prvním z nich je, nakolik ten či onen politický subjekt má za svou prioritu to, co papež Lev XIV. nabídl za východiska své služby: budování mostů, vnímavost vůči slabým a ochotu k odvážnému a zároveň důvěryplnému dialogu se současným světem.

Druhým orientačním bodem pro nás bude, nakolik kandidující politický subjekt podporuje svobodu a spolupráci demokratických států a je připraven bránit právní stát i spravedlivý mír.

Třetím hlediskem pro naše rozhodování bude, zda jsou slova i činy jednotlivých kandidátů v souladu s hodnotami evangelia a nakolik sami poctivě hledají pravdu a usilují o porozumění ve společnosti, aniž by podlehlí pokušení zalíbit se všem.

Sestry a bratři, nakonec bychom vás všechny chtěli vyzvat, abyste se voleb zúčastnili. Ve volbách nejde o hledání dokonalosti, ale o zodpovědnou volbu takového politického subjektu, jenž naplňuje výše uvedená kritéria nejlépe. Takováto volba je výrazem naší dospělé křesťanské odpovědnosti za svět, ve kterém žijeme a za který se modlíme.

Kéž nám dobrý Bůh pro naše rozhodování nejen v nadcházejících parlamentních volbách dá Duha moudrosti a odvahy, abychom stáli na straně dobra a odmítali zlo v jakémkoliv podobě.

Vaši biskupové Čech,
Moravy a Slezska

Velehrad, 3. července 2025

Zveme vás do **VEČEŘADLA MKH v kostele Nejsvětější Trojice ve Zdouňkách**
v neděli 5. října 2025 v 15 hodin.

Scházíme se již 26. rok. Tomuto večerádlu bude předsedat P. Mgr. Jiří Polášek ze Zašové. Na program je adorace, rozjímavý růženec, čtení z „modré knihy“, promluva, zasvěcení Panně Marii, svatá zpověď. Večerádko bude zakončeno mší svatou.

Syn brusice nožů (10)

DUCHOVNÍ ČETBA

NEUŽITEČNÝ NOVIC

Byla neděle v květnu roku 1829. Slunce pozlacovalo krajinu svým nejtřpytivějším leskem až k věčnému sněhu alpských vrcholů. Zvony z La Mure vyzváněly do jasného jitra, slavnostně se nesly zvuky „Te Deum“ starobylým kostelem jako poděkování za misie, které právě skončily. Obláti Neposkvrněného Početí rozdmýchali oheň, který probudil obec k nové náboženské horlivosti.

„Myslím, že můžeme být spokojeni,“ řekl P. Josef Guibert, mladý živý Provensálec, vedoucí misii, když po slavné mši svaté besedoval s farářem z La Mure. „Byla dobrá sklizeň. Mnozí, kteří dlouhá léta nebyli u svatých svátostí, smířili se s Bohem. Popravdě řečeno, bylo nápadně mnoho těch, kteří se předtím stranili dlouho svaté zpovědi. Jak to vysvětlíte?“

„Obec je tvrdohlavá. Slovo Boží tu padá mezi trní.“

„Neměl jsem tento dojem,“ ujišťoval oblát. „Naopak! Nalezl jsem mezi vašimi farníky mnoho dobré vůle. La Mure také měla pověst, že patří mezi nejlepší farnosti Dauphinska.“

„Co můžete vědět o mé farnosti?“ rozhorlil se na něho dotčený farář. „Mně se zdá, že mezi mnou a dušemi stojí ledová hráz, kterou se mi nedaří prolomit.“ Řeholník pohlédl na faráře zkoumavým pohledem. Věděl, kde byla příčina „ledové hráze“. Jansenistická přísnost farářova ji postavila a odcizila mnohé ovečky náboženskému životu.

„Konal jsem bedlivě svou povinnost,“ pokračoval farář. „Bojoval jsem proti neřesti a vynasnažil jsem se vytrhat plevel. Vše marné.“

„Nepošlapal jste při tom i dobrou pšenici?“ tázal se P. Guibert. „Třeba jste byl příliš přísný. Máte pravdu, obyvatelé Dauphinska jsou tvrdohlavý lid. Přísností člověk u nich nic nepořídí, leda že je udělá ještě vzdorovitějšími. Zkuste to někdy s trochou dobroty. Jsem přesvědčen, že ledová překážka roztaje rychleji, než kdybyste pod ní zapálil pekelnou hranici.“

„Království nebeské trpí násilí!“

„Ano! Vzpomeňte si však na místo v první Knize králů. Hospodin nebyl

v bouři, která lámala skály, ne v zeměměření a také ne v ohni, ale v šelelu mírného vánku. Byla dána do vaší ruky ne sekera, když jste přebíral svou obec, ale hůl dobrego pastýře.“

Farář se právě chystal k ostré odpovědi, když tu vstoupila hospodyně a ohlásila, že mladý Julián Eymard si přeje v důležité záležitosti mluvit s P. Guibertem.

„Také jeden takový paličatý horal,“ zabručel farář. „Jeho záležitost znám. Usmyslil si, že je povolán ke kněžství, ačkoliv jeho otec, bodrý řemeslník o tom nechce ani slyšet. Pošlete ho pryč, Heleno!“

„Ne, ne!“ odporoval oblát. „Chci vyslechnout, co mi chce říct. Zaveďte ho do mého pokoje! Přijdu hned.“

Zprvu váhavě, pak stále pevněji a jistěji ličil osmnáctiletý jinoh tiseň svého srdce. Mluvil o svém povolání ke kněžství, o němž se neodvažuje pochybovat, ličil trnitou cestu, po níž dosud kráčet, vypravoval o houževnatém a neúprosném odporu svého otce.

„Ubohý příteli! To jste skutečně musel kráčet po neschůdné cestě,“ řekl oblát, který ho bez přerušení vyslechl. Položil mu ještě řadu otázek, které Julián upřímně zodpověděl, a konečně řekl: „Po všem, co jsem se od vás dozvěděl, jsem i já toho názoru, že vás volá Bůh. Kdyby tomu tak nebylo, dávno byste se vzdal cíle. Ale tímto způsobem se nedostanete dále. Musíte hledat jinou cestu. Co byste tomu řekl, kdybyste vstoupil do našeho noviciátu v Marseille?“

„Vy chcete, abych se stal oblátem?“ slabikoval mladík.

„Právě to! Můžeme potřebovat mladé lidi, kteří jsou zvyklí přinášet oběti. Naše pracovní pole je rozsáhlé a vyčerpávající. Chceme získat Bohu nazpět Francii, která stále ještě trpí následky Velké revoluce. Třeba se nám otevře ještě větší pole působnosti v pohanských územích. Byl byste ochoten vstoupit k nám?“

„S nesmírnou radostí!“ zvolal Julián nadšeně. „Kdyby jen otec...!“

„To přenechte klidně mně! Kde bydlíte?“

„Rue de Breuil 67.“

„Bude otec dnes večer doma?“

„Určitě. Neodchází skoro nikdy.“

„Dobře, přijdu!“

Mistr Eymard se nemálo podivil, když k večeru vstoupil do jeho domu oblát. Sledoval misie od počátku a ohnivá a duchaplná kázání mladého Provensálce zanechala v něm hluboký dojem. Uvítal ho radostně a Marianně nařídil donést ze sklepa láhev vína.

„Udeřil jste na pravou strunu, důstojný pane,“ poznamenal kovář. „Udělovalo se mi teplo kolem srdce, ale myslím, že jsem si v ničem nezařadil.“

„Člověk se může stále zdokonalovat,“ odpověděl kněz s jemným úsměvem.

„Zajisté, máte pravdu, ale pro začátek to stačí.“

„Vy jste svou dobrou vůli dokázal, ale Bůh po vás žádá ještě jeden zvláštní dar.“

„Jaký dar? Nebyl jsem vůči Pánu Bohu nikdy skoupý.“

„Tentokrát však žádá zcela nezvyklou obět.“

„Jakou?“

„Tuto!“ P. Guibert ukázal na Juliána, který ve svém zmatku nevěděl, kam obrátit oči. Eymard se opřel o židli a odpověděl rozhněvaně:

„Odtud tedy vane vítr? Za mými zády se kulo spiknutí. Ne, ne, otče, z toho nebude nic. Povoloval jsem dosud až příliš. Chlapec navštěvoval rok kolej a musil ji zase opustit. Konečně se octl mezi bláznů v Grenoblu. Snad se tam nemá vrátit? Má si se svými osmnácti lety sednout opět do školní lavice? Ne! Z toho nebude nic! Chlapec zůstane doma a převezme jednou, co jsem v potu tváře vybudoval. Je mi třiašedesát let a budu co nevidět potřebovat nástupce pro svou živnost.“

„Uklidněte se, příteli!“ snažil se oblát uchlácholit rozhorleného muže. „Váš syn se nemá vrátit do školní lavice, ale vstoupit do noviciátu naší společnosti. Přijmeme ho rádi. U nás v Marseille může v naprostém klidu dokončit studia.“

„Co bude z mého díla, až zavřu oči? Myslíte, že člověk rád přenechá všechno cizím rukám? Kdybych měl ještě druhého syna, dalo by se o tom mluvit, ale tak...?“

„Vím, nožířství a výrobu oleje!“

„Kamenolom a hospodářství!“

„Můj milý, jistě se najde východisko. Najdete si nájemníka nebo se jednou dostavíte zeť. Ostatně byste neměl – říkám vám to s veškerým důrazem – myslet výhradně na své dílo, ale i na díla Boží. Chcete být přece dobrým křesťanem, ne?“

„V srdci církve budu láskou“

Sv. Terezie od Dítěte Ježíše

„Domníval jsem se vždycky, že jsem!“ zabručel kovář. „Konal jsem vždy své křesťanské povinnosti a jsem již dvacet let členem Bratrstva Nejsvětější svátosti.“

„Až jednou budete stát před svým Soudcem, nebude se vás po tom ptát,“ odvětil kněz vážně. „Řekne vám: »Žádal jsem po tobě syna, ale ty jsi mi ho odepřel. Abrahám obětoval syna, proč ne i ty?«“

Mistr Eymard chvíli seděl strnule. Místností zavládlo ticho. Bylo slyšet jen tikot hodin. Julián se zaraženě díval na otce. Nikdy předtím ho neviděl plakat, ani u hrobu matčina ne. A nyní plakal usedavě jako dítě, které si neví rady. Posléze se vzpřimil a vyšel těžkým krokem ze světnice.

„Vyhrál jste,“ řekl oblát Juliánovi, „nebude se déle zdráhat.“

„Jste o tom přesvědčen?“ tázal se mladík nedůvěřivě.

„Úplně.“ Oba si potřásli na rozloučnou rukou. Julián nemohl tušit, že se loučí s mužem, který se o několik desetiletí později stane kardinálem a arcibiskupem pařížským. P. Guibert zase nevěděl, že jeho mladý přítel bude jednou zařazen mezi světce církve svaté.

Ještě téhož večera zavolal kovář syna a sdělil mu, že souhlasí, aby odešel do Marseille do noviciátu. Julián před ním poklekl a mlčky mu políbil ruku.

„Nech toho, nemám to rád,“ zamumlal kovář a obrátil se.

O Letnicích 7. června 1829 byl Julián v klášteře v Marseille oblečen do řeholního roucha a obdržel ke své nesmírné radosti jméno svého milovaného světce Aloise.

Následující doba mu připadala jako ustavičný a nepřestávající svátek. Kde mohl být šťastnější než zde, kde bydlel se Spasitelem pod jednou střechou, kde mohl podle libosti klečet u nohou Mistrových! K němu směřoval každý výdech a tlukot Juliánova srdce, a to uprostřed rodiny bratří, kteří usilovali o týž cíl v témže zápalu lásky k Bohu. Ochotně se svěřoval vedení novicmistra a dal se zasvěcovat do hlubin a bohatství duchovního života. Zvláštní radost měl z toho, že P. Evžen de Mazenod, zakladatel a generální představený společnosti, bydlel v témž domě; muž, který novice otcovsky miloval a často k nim promlouval.

„Přijde den, kdy vás vyšlu do všech obcí Francie a do celého světa!“ říkával.

Navzdory mé maličkosti cítím potřebu, touhu uskutečnit pro tebe, Ježíši, všechny nejhrdinšější činy... Chtěla bych běžet světem, kázat tvé jméno a zasazovat do nevěrné země tvůj slavný kříž; ale můj Miláčku, jediná misie by mi nestačila, chtěla bych v témže čase zvěstovat evangelium v pěti částech světa a až na nejzazších ostrovech. Chtěla bych být misionářem nejenom po několik let, ale chtěla bych jím být od stvoření světa až do konce věků.

Ó můj Ježíši, co odpovíš na všechny mé bláhovosti? Je menší, bezmocnější duše než ta moje? Avšak pro mou slabost se ti zalíbilo, Pane, splnit má dětská přání, a ty chceš dnes splnit jiné touhy, větší než svět.

Na počátku, když mi mé touhy způsobovaly skutečné mučednictví, otevřela jsem list svatého Pavla, abych tam hledala nějakou odpověď. Kapitola 12. a 13. prvního listu ke Korintským mi padla do očí. Četla jsem tam, že všichni nemohou být apoštoly, proroky, učiteli atd. Aniž jsem ztrácela odvahu, pokračovala jsem ve své četbě a ulehčila mi tato věta: „Usilujte o dary lepší!“ A ještě mnohem vzne-

šenější cestu vám ukazuji (srov. 1 Kor 12,31). A apoštol vysvětluje, jak nejdokonalejší dary jsou bez lásky ničím. Že láska je nejvznešenější cestou, která vede bezpečně k Bohu.

Konečně jsem našla pokoj. Když jsem pohlížela na tajemné tělo církve, nepoznávala jsem se v žádném z údů popisovaných svatým Pavlem, nebo spíše jsem se chtěla poznat ve všech. Láska mi dala klíč mého povolání. Pochopila jsem: že církev má srdce a že to srdce hoří láskou. Chápu, že jediné láska působila na údy církve, a že kdyby láska pohasla, apoštolové by přestali hlásat evangelium, učedníci by přestali prolévat svou krev. Pochopila jsem, že láska zahrnuje v sobě všechna povolání, že láska je vše, že objímá všechny doby a všechna místa; jedním slovem je věčná.

Tedy v přemíře závratné radosti jsem zvolala: „Ó Ježíši, má Lásko, mé povolání, konečně jsem je našla, mým povoláním je láska. Ano, našla jsem své místo v církvi a toto místo jsi mi, ó můj Bože, daroval ty. V srdci církve, má Matko, budu láskou; tak budu vším, tak se uskuteční můj sen.“

„Ponesete Boží korouhve až k hranicím země. Přípravujte se se svatým nadšením, ale opatrujte své síly a varujte se každého asketického výstřelku! Bůh potřebuje na své frontě zdravé vojáky.“

Právě tato moudrá umírněnost, kterou vyžadoval zakladatel kongregace, přišla fráterovi zatěžko. Rád se vrhal do všeho střemhlav bez rozmyšlení, nikdy nešetřil svých sil a ve zbožné snaze o dokonalost se od dětství dopouštěl leckteré pošetilosti, které mnohem později, jako zralý muž, trpce litoval.

Jak by mohl ubohý novicmistr zkrotit tak ohnivého oře! Protože si byl fráter Alois vědom, nakolik se svými studii pokulhával za ostatními, vynakládal nadlidské úsilí, aby je dostihl. Každou volnou chvíli, ano i při rekreaci, věnoval knihám. Překládal Tacita a Vergilia, popsal celé sešity a dokázal si to zařídit tak, že mu spolubratři přenechávali noční službu na vrátnici nebo u nemocného, čímž získal další čas na studium.

Přitom potřeboval právě on nejnutnější zotavení a odpočinek. V posledním roce hodně vyrostl a už doma oslaboval své zdraví nadměrnou prací a tuhými posty. Místo aby se šetřil, dřel jako kůň. To muselo nutně vést ke zhroucení. Utajoval však úzkostlivě všechny náznaky, které věstily brzkou katastrofu. Nikdo nevěděl o jeho nesnesitelných bolestech hlavy, jimiž byl trápen, nikdo neměl tušení o jeho žaludečních křečích, které ho svíraly. Když v jídelně pojedl sotva několik soust, vysvětlovali si to sousedé asketickými motivy.

Spolubratři ho občas napomínali, aby se tolik nepostil, ale fráter Alois všechny jejich připomínky odbýval úsměvem.

„Mám jen pokažený žaludek,“ odpovídal. „To zase přejde.“ Samému novicmistrovi zastíral pravdu o svém zdravotním stavu. Ten si ovšem povšiml, že mladý novic vyhlíží žalostně, ale již při vstupu do kláštera byl vyhublý a suchý a oči mu ležely hluboko v důlcích.

„My lidé z hor jsme všichni tenké chmelové tyče,“ usmíval se fráter, když ho novicmistr pro jeho vzhled starostlivě oslovoval. „Můj otec je též takový.“

„Cítíte se skutečně dobře?“ tázal se páter.

„Tak dobře a spokojeně jako nikdy předtím,“ ujišťoval novic, který při tom více myslel na duchovní pohodu než na tělesnou svěžest.

V zimě se jeho stav zhoršil. Stále změny podnebí, vytrvalý déšť a mlha neprospívaly odchovanci hor. Jednoho rána, bylo to krátce před jeho devatenáctými narozeninami, upadl v kapli do bezvědomí.

Polekaní spolubratři ho odnesli do pokoje nemocných, ale trvalo to dlouho, než se probral z horečnatého záchvatu. Lékař stál u jeho lůžka a měřil mu s pováživým výrazem tep.

„Jak to s ním stojí?“ slyšel nemocný ptát se novicmistra.

„Naprosté zhroucení,“ odpověděl lékař. „Potrvá dlouho, než nabude opět sil. Možná, že se nikdy úplně neuzdraví.“

Unaveně otvíral fráter oči, pohleděl smutně na novicmistra a blábolil:

„Je mi líto, že jsem vám způsobil starosti.“

„Dobře, dobře, synu!“ odvětil řeholník s pohnutím. „Potřebujete klid. Pak se všechno upraví.“ Nemocný slovem neprozradil, že porozuměl diagnóze lékaře.

Také P. Mazenod navštěvoval nemocného, těšil ho a povzbuzoval, mluvil o svých velkých plánech a záměrech.

„Není vyloučeno, že již brzy pošleme některé spolubratry do ledových misíí do Kanady nebo na Aljašku,“ pravil. „Nabídl jsem Svatému otci svou pomoc. Bude to nejobtížnější misijní území světa.“

„Do ledových misíí?“ opakoval nemocný. „Kdybych tam směl! Myslím, že bych okamžitě okřál.“ Když postřehl pochybovačný úsměv řeholního zakladatele, dodal výrazně: „Jsem na zimu zvyklý. V našich horách bývají tuhé zimy a tam jsem nikdy nestonal.“

„Misionáři na nejzazším severu budou nejosamělejšími lidmi na světě,“ vzdychl Mazenod.

„Nebojím se samoty. Jak mohou být osamělí, když mají u sebe Spasitele?“

„Napřed se uzdravte!“ usmíval se generální představený. „Pak uvidíme.“

Svou žehnající ruku mu položil na rozpalené čelo.

Aby úporné horečky zvládl, pustil mu lékař dvakrát žilou, ale tím jeho stav ještě zhoršil. Konečně nařídil, aby pacient byl neprodleně poslán zpět do svého domova. Pokud něco pomůže, bude to zdravý horský vzduch.

Byl chladný a deštivý zimní den, když se novic loučil s milovaným klášteřem. Nasedl do rychlého dostavníku, který ho měl přepravit domů. S těžkým srdcem mu oznámili představení, že ho musejí pro jeho chatrné zdraví propustit ze společnosti, ale že rádi vyhovují jeho žádosti, aby si mohl ponechat řeholní šat. Řádové jméno musel ovšem odložit.

Nevýslovně trpěl dlouhým cestováním ve špatně pérovaném voze a pro stále rostoucí zimu, před níž ho neochránila ani vlněná příkrývka. K tomu ho trápily nejsmutnější představy. Opět byl všemu konec. Jeho cíl byl vzdálenější než kdy jindy. A co řekne otec, až bude muset zaplatit povoz? Pak zase upadl do přechodných mráкот.

Ačkoliv již nastala hluboká noc, očekávali ho otec a sestry, které byly klášteřem zpraveny.

„Odpusť otče!“ zakoktal syn, když schvácen únavou a slabostí klesl do jeho náruče.

„V pořádku, synu!“ odpověděl otec.

„Poštovní vůz ještě není zaplacen,“ zachrčel Julián, když podpírán oběma sestrami vrávoral domů.

„To vyřídím, buď bez starosti! Jsi doma!“ pravil otec klidným hlasem. Juliána museli ihned uložit do postele. Teplota vystoupila a on upadl do mdlob.

Sestry udělaly všechno, aby se mu ulevilo. Střídavě bděly ve dne v noci u jeho lůžka. Také otec často přicházel, sedával vedle něho, upracované ruce vklíněny mezi kolena. Sotva promluvil slovo, ale Julián cítil jeho lásku a starost.

Každým dnem se jeho stav zhoršoval. Posléze ho museli nechat zaopatřit. Lékař nedával naději. Jednoho večera se zdálo, že nastane konec. Těžce oddychuje, ležel na podušce a naslouchal hlasu zvonu, který se ozýval z blízkého kostela.

„Proč se zvoni?“ otázal se Marianny, která seděla u jeho lůžka s růžencem mezi prsty.

„Vyzývají k modlitbě za tebe,“ vysvětlovala sestra nejistým hlasem.

„Vím,“ sténal nemocný. „Jak často jsem chodíval s matkou do kostela, když zvonili umíráčkem!“ Náhle široce rozevřel oči, vzepřel se a uchopil sestřinu ruku. Úzkostně zakvílel: „Musím umřít?“

„Jak Pán Bůh dá,“ odvětila Marianna. Znaveně klesl Julián zpět do peřin.

„Je zase v bezvědomí,“ zašeptala Anetta s uplakanými očima. Otec zápalkou rozžehl hromničku.

„Začneme s modlitbami za umírajícího,“ řekl drsným hlasem. Marianna otevřela starou modlitební knížku a začala předříkávat modlitbu. Někde v koutě klečel starý Giraulet.

„Dobrý Bože,“ štkal tiše. „Dám ti svou druhou nohu, jestliže se uzdraví.“

Co chvíli otvíral Julián oči, ale byl příliš slabý, než aby mohl promluvit. V tichu svého srdce úpěl: „Milý Bože, dopřej mi milost, abych mohl sloužit jedinou mši svatou – jednu jedinou – pak rád zemřu!“

Celou noc bděli příbuzní u nemocného a dávali pozor na každý jeho výdech. Ráno Julián otevřel oči, pohleděl na otce a sestry jasným zrakem a zašeptal slabým hlasem:

„Byli jste celou noc u mne? Jděte si přece lehnout! Mně je dobře.“

Když nedlouho nato přišel lékař, našel ho v hlubokém spánku. „Krise je překonána,“ řekl lékař po krátké prohlídce. „Nyní smíme mít zase naději.“

Nicméně pacient po dlouhé měsíce nemohl opustit lože. Vždy seděla jedna ze sester s kolovrátkem u něho a bavila se s ním o vážných nebo bezvýznamných věcech a poslouchala, když s rozzářenými očima vypravoval o přeshastných dnech v Marseille. Naučil je dokonce latinským antifonám a předzpěvoval je slabým hlasem.

Navštěvovali ho jeho kamarádi z mládeže: Jan Bouthoux, který již dávno odešel z koleje a stále ještě snil o tom, že bude četníkem; Petr Barginot, který vždy vnesl do pokoje jakýsi neklid a byl záhy vypočten za dveře; Viktor Baret, který Juliánovi sdělil, že se chce stát knězem a že hodlá odejít do Grenoblu do kněžského semináře.

„Kdybych mohl jít s tebou!“ zavzdychal Julián. „Jak krásné by to bylo!“

„Přiďeš za mnou. Budu ti držet místo,“ těšil ho přítel. Také starý učitel z obecné školy navštívil svého bývalého žáka.

Julián několik dní předtím poprvé opustil lůžko, ale postával na stále ještě vrátkých nohou.

„Nuže, můj drahý, jak se cítíš?“ otázal se učitel.

„Celkem dobře,“ usmíval se rekonvalescent. „Pouze nevím, čím bych vyplnil dlouhé dny. Měl bych studovat, ale mé ubohé hlavě se ještě nechce. Jsem jednoduše bidný invalida, který nikomu neprospívá.“

„Hlouposti!“ odporoval starý muž. „Navrhu ti něco. Nechtěl by ses naučit hrát na housle?“

„Hrát na housle?“ divil se mladík.

„Proč ne? Jako kněz to budeš potřebovat a já vím, že máš dobrý sluch a smysl pro hudbu.“ Učitel se stále více rozohňoval pro svůj návrh.

„Nástroj bych pro tebe měl a rád tě budu učit. Nemám stejně nic pořádného na práci od té doby, co mě dali do penze.“

„Když to myslíte vážně, s radostí,“ souhlasil Julián. Seznámil se rychle s notami, naučil se pohybum smyčce, hmatům a zanedlouho hrávali oba podle libosti a děvčata k tomu prozpěvovala. Učitel rekonvalescenta učil také hře na klavír.

Někdy ho seznamoval s událostmi v širém světě: o dobytí Alžírsko, o nových volbách, které vypsala Karel X., a konečně o povstání v Paříži ke konci téhož měsíce.

Vrcholně rozčilen vytahoval noviny a předčítal nemocnému křiklavé titulky.

„Barikády v hlavním městě! – Zbrojnice vydrancována! – Pouliční boje v Paříži! – Karel X. se zřítí trůnu! – Louis Filip králem Francouzů!“

„To všechno je dílem svobodných zednářů,“ syčel učitel. „Bezbožné spolky pošťvaly lůzu proti trůnu a oltáři.“

„Je boj namířen také proti církvi?“ ptal se Julián polekaně.

„Ano, také proti církvi. V Paříži zneuctili povstalci kříže, zapálili kostely a kláštery, arcibiskupskou rezidenci vyloupili. Bůh ví, co naši ubohou zemi ještě čeká!“

V La Mure nebylo mnoho znát o nepokojích revoluce. Měšťáci a sedláci chodili jako obvykle za svou prací, jenom v hostincích a kavárnách se rozjítřovaly hlavy pivních politiků.

Když Julián za oněch osudových dnů mohl poprvé vyjít z domu, měl na sobě habit. Děti, které si hrály na ulici, běžely k němu, podávaly mu ruku a pozdravovaly „pana abbého“.

Cítil-li se mimořádně dobře, pomáhal starému čeledínovi ve mlýně nebo otcí v kovárně, ačkoliv ho nikdo nenutil. Byl si vědom, že se ještě stále musí šetřit.

Příštího jara, když už se Julián cítil zdrav, onemocněl těžce otec. Nyní zase syn bděl u jeho lůžka, chladil rozpálené čelo a svažoval horečkou popukané rty. K jeho zděšení scházel nemocný nezadržitelně.

„Spěje to se mnou ke konci,“ řekl jednoho dne, když byl sám se synem. „Dříve než zemřu, musím ti něco povědět.“ Pak ho zavedl do tajemství, jež mu před mnoha léty svěřil farář oisonský.

S údivem Julián poslouchal.

„Ty tedy souhlasíš, abych se stal knězem?“ tázal se s tlukoucím srdcem.

„Nemám už námitek, pokud se cítíš povolán, ale o tom teď již nepochybuji. Kovárnu a mlýn dáte do nájmu. Výnos bude dostačující, abys mohl studovat a tvé sestry netrpěly nouzí. Starému Jacquesovi poskytnete výměnek v mém domě! Zasloužil si ho věrnou mnoholetou službou. Tím jsou všechny mé pozemské záležitosti vyřízeny. Teď jdi a zavolej faráře!“

Tiše a vážně, jak žil, tak se připravoval statečný muž na svůj odchod. Dne 3. března 1831 skonal klidně v objetí svého syna. Děti ho uložily po boku matčiny k poslednímu odpočinku.

Časné záležitosti byly uspořádány podle vůle otce. Kovárna a mlýn byly pronajaty za výhodných podmínek a starý Giraulet zůstal na svém místě. Obě dívky ho ošetřovaly až do konce jeho života.

Julián se rozhodl odejít do kněžského semináře v Grenoblu a představil se jednoho dne regentovi. Tomu se mladý muž líbil a projevil ochotu ho přijmout. Musí si ovšem napřed obstarat vysvědčení místního faráře.

V neblahé předtuše vydal se Julián na cestu k faráři. Farář Henri ho přijal chladně a místo, aby těch několik řádků napsal ihned, otálel, že si musí napřed všechno dobře promyslet. Teprve příští neděli odevzdal mu beze slova v sakristii zalepenou obálku.

„Konečně to mám!“ volal Julián a mával radostně dopisem, když se vrátil domů.

„Neposílej dopis do Grenoblu!“ radila mu k jeho velkému překvapení Marianna. „Nestojí v něm nic dobrého. Farář tě ne-

chápe a nepřeje si, aby ses stal knězem.“ Aniž vyčkala odpověď, vytrhla bratrovi dopis a otevřela jej.

„Co to děláš?“ zbledl Julián. „Ty přece nemůžeš...“

„Chci vědět, co v něm stojí,“ odpověděla sestra rozhodně. „Netušila jsem dobře?“ řekla, když přeletěla řádky. „Zde, čti sám!“

Zatemnělo se mu před očima, když četl: „Julián Eymard není podle mého náhledu povolán ke kněžství. Je sans esprit et incapable de rien faire. Je bez rozumu a neschopen cokoliv kloudně vykonat,“ opakoval bezbarvým hlasem.

„To je nehorázně!“ zvolala Mariana rozhořčeně, uchopila dopis a hodila jej do ohně.

„Co si teď počnu?“ zahořekoval bratr. „Jen řekni, Marraïne, co mám dělat!“

„Půjdeš bez doporučení do Grenoblu. Neodmítnou tě!“ poradila mu sestra svým energickým způsobem.

S těžkým srdcem odcestoval Julián jednoho podzimního dne do biskupského města. Než se odvážil vkročit do kněžského semináře, zašel do katedrály postěžovat si Spasiteli ve svatostánku a jeho nebeské Matce na svůj žal. Vždyť sotva se mohl nadít, že bude přijat bez doporučení faráře!

Když vycházel z kostela a sestupoval po portálových schodech, srazil se málem s knězem, v němž ke své radosti poznal generálního představeného oblátů.

„Tedy, příteli, to je nečekané setkání!“ zvolal P. Mazenod. „Co vás vede do Grenoblu?“

Julián mu vylíčil svou tíseň, ale oblát se jen usmál.

„Pojďte klidně se mnou! Povím regentovi všechny špatnosti, které o vás vím.“

Někdejší novic ho radostně doprovázel. Co zakladatel vypověděl regentovi, nemohlo být „tak tuze zlé“, neboť Julián byl i bez vysvědčení přijat do kněžského semináře a srdečně přivítán.

(Pokračování)

Z knihy W. Hünermann:

Syn brusíče nožů.

Z němčiny přeložil P. Leo Kuchař S. S. S.

Druhé české vydání, Cesta, Brno 1994

(Redakčně upraveno)

Pondělí 29. 9. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Miroslav Herold – jezuita **6:30** Můj chrám: Doc. PhDr. Michal Stehlik, Ph.D., v kostele Panny Marie Karmelské, Kostelní Vydří **6:50** Benefiční koncert pro radost: Ostrava, kostel sv. Václava **8:15** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Daniel Kroupa **8:25** Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** V pohorách po horách: Dušná ve Vsetínských vrších **9:15** Outdoor Films s Michalem Krystou: Outdoorové sporty jsou můj život **10:45** Přesah: S obecně prospěšnou společností Tichý svět **11:40** Přijeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Naši – osobnosti lidové kultury – Jan Miroslav Krist **13:06** Hlubinami vesmíru s Ing. Anežkou Srbjanovic: Kupy galaxií, 1. díl **14:00** Stručné dějiny spásy: Výklad Bible **14:05** Příroda kolem nás: Kuna Barunka, příběhy záchranné stanice. Liščí kočkování **14:21** Profesor Otto Wichterle **14:40** Noční univerzita: Prof. PhDr. Vladimír Just, CSc. – Voskovec, Werich a politika **16:00** Zachraňme kostely: Poutní kostel svatě Anny na Annabergu – Andělské hoře **16:20** V pohorách po horách: Raxalpe – Rakousko **16:30** Setkání: Pavel Svoboda – kostel svatého Jakuba Většího v Přelouči **16:40** Mořský pták **17:00** Svedectví života: Sr. Agnesa Šurinová DKL – Levice **17:10** Vzkříšení svatého Jakuba: Obnova kutnohorského klenotu v časosběrném dokumentu **18:00** Sedmihlášky (142. díl): Kolem naší chalupy **18:05** Astronomie dětem: Planety **18:10** Jak se dělá dobro: Mobilní hospic mezi břehy [P] **18:30** Vlasta Redl & kapela na Mohelnickém dostavku **19:10** Pokoj vám: Modlitba za mír **19:30** Setkání: Václav Slavík – městské muzeum a stolová hora Vladař **19:40** Viděli jsme **19:45** Přijeme si... **20:05** Výpravy do divočiny: Život prvoků [L] **21:05** Na cestě k dokonalosti – Ján Havlík **22:25** K jádru věci **23:30** V souvislostech **0:00** V pohorách po horách: Ostrá v pohorí Velká Fatra **0:10** Vozíčkáři na Slovensku **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 30. 9. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Marek Orko Vácha – kněz a vědec **6:30** Kolumbie – Neboť jsem hladověl **7:00** Cenakolo: Svědectví o lásce, milosrdenství a přátelství **7:40** Nebojte se... Ptejte se kněze **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** V souvislostech **9:30** NAJEDNO: Vlad'ka **9:55** Noční univerzita: David Novák: Naděje v myšlení a mluvení **10:45** V pohorách po horách: Schareck – Vysoké Taury **10:55** Na úsvitu společných dějin **11:25** Bible v písku: Mojžiš **11:40** Přijeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Ivan Šumichrast – člověk, který uzdravuje aj vychovává **13:40** Brhlík **14:00** Stručné dějiny spásy: Příslib Spasitele **14:06** Martina a Ján **14:32** Dobrá firma **14:55** Muzikanti, hrajte: Blatnička **16:00** Outdoor Films s Martinem Chvojcem: Cestování a focení je mou vášní **17:35** Misionáři chudých **18:00** Sedmihlášky (142. díl): Kolem naší chalupy **18:05** Astronomie dětem: Pohyby Země **18:10** Cirkus Noeland (30. díl): Roberto, Kekulín a dvojník **18:40** Naděje pro krále nebes **18:58** Skleněná múza **19:10** V pohorách po horách: Brdo – Chříby **19:15** Pokoj vám: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přijeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Na startu [P] **21:30** Dokořán: S Monikou Brzeskovou **22:20** Terra Santa News: 24. 9. 2025 **22:40** Přijeme si... koncert Pavla Helana s hosty: Ukrajina jsi Ty **0:15** Proměny Ošadnice **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 1. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Olga Kopecká-Valeská – bývalá ředitelka rádia Svobodná Evropa **6:25** Noční univerzita: Prof. PhDr. Vladimír Just, CSc. – Voskovec, Werich a politika **7:45** Barnabáš a Pavel **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Záblesk Boracay, Filipíny [P] **9:15** Setkání: Antonín Tesařík – kostel Nanebevzetí Panny Marie v Mikulčicích a Archeopark Mikulčice **9:25** Šeguové – děti z ulic Lubumbashi **10:00** Generální audience papeže

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Lva XIV. [L] **11:00** Kardinál Štěpán Trochta **11:10** Můj chrám: Josef Bazala, senátor, v kostele Svatého Ducha, Staré Město **11:40** Přijeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **13:00** Pocta Jaroslavu Juráškov: MFF Strážnice 2025 **14:45** Stručné dějiny spásy: Ježíšova země **14:55** Arménie – Panna Maria, posila naší víry **15:25** Chvění duše: Antonio Vivaldi **16:10** ARTBITR – Kulturní magazín: Jak se dělá divadlo **16:25** Výpravy do divočiny: Život prvoků **17:30** Terra Santa News: 1. 10. 2025 [P] **18:00** Sedmihlášky (142. díl): Kolem naší chalupy **18:05** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Dobrodružství začíná! **18:10** Stryček Emu: Svatý Václav **18:20** 40 let se Štěpničkou **18:50** Hájek, klášterní kaple Navštívení Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 **19:00** Adorace [L] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přijeme si... **20:05** Papa Leone [L] **20:45** S Bohem pro lidi **21:15** Noční univerzita: Sr. Veronika Katarína Barátová: Naděje pro každého [P] **22:10** Svobodní **23:35** Generální audience papeže Lva XIV. **0:00** Duša Terchovej – Rudo Patrnčíak **0:45** Múzy církevních škol: CZŠ Veselí nad Moravou **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 2. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Marie Svatošová – zakladatelka hospiců **6:20** Misionáři chudých **6:35** V pohorách po horách: Brestová – Roháče **6:45** Křešice **6:55** Outdoor Films s Martinem Chvojcem: Cestování a focení je mou vášní **8:25** Terra Santa News: 1. 10. 2025 **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Jak se dělá dobro: Mobilní hospic mezi břehy **9:30** Dopisy z rovníku **10:10** Kájov, kostel Nanebevzetí Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 **10:20** K jádru věci **11:20** V pohorách po horách: Babky v západních Tatrách **11:40** Přijeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **13:00** Benefiční koncert: Neratov, kostel Nanebevzetí Panny Marie **14:55** Stručné dějiny spásy: Tajemství Vtělení **15:05** Generální audience papeže Lva XIV. **15:25** Příroda kolem nás: Procházka lesem. Údolí Doubravy. Od jara do podzimu. Pěvci v záchranné stanici **15:40** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: František Lízna **16:00** Nebojte se... Ptejte se kněze **17:05** Maria Hilf u Zlatých Hor, kostel Panny Marie Pomocné: Jubilejní chrámy 2025 **17:15** O ptáčích a lidech **17:25** Verbuňk, příběh na celý život **17:40** V pohorách po horách: Vozka – Hrubý Jeseník **18:00** Sedmihlášky (142. díl): Kolem naší chalupy **18:05** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Po stopách Bernadety **18:10** Ovečky: 27. neděle v mezidobí [P] **18:25** Bible v písku: Ježíš žehná dětem **18:30** Kostel sv. Vincenta de Paul: Bratislava – Ružinov **18:45** Zanzibar – Přijď a uvidíš **19:15** Pokoj vám: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přijeme si... **20:05** Koncert ZUŠ Říčany k Roku české hudby: Říčany, KC Labuť **21:00** Dokořán: S Václavem Moravcem **21:55** Kanárci v síti **22:45** Pro naše děti: Benefiční koncert k rekonstrukci ZŠ Salvátor ve Válašském Meziříčí **0:25** Cesta k církvi – Život a osud otce Alexandra Meně **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 3. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Hana Ulrychová – zpěvačka **6:25** Jan Bula – Mučednická smrt a proces blahověření **6:45** V pohorách po horách: Smrk **6:55** Dětský folklórní festival Zdola ponickýho mylna **7:40** Dům ze skla?:

S Mons. Václavem Malým **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe: Volby 2025 [L] **9:15** Cvrlikání (91. díl): Speciální díl na téma odvaha **10:20** Výpravy do divočiny: Život prvoků **11:30** Živě s Noe: Volby 2025 [L] **11:40** Přijeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Daruj písničku **14:00** Pěšky hezky český: Svatojakubská cesta **14:20** Gruzie – Chaldejci **14:55** Dobrodružství před kamerou **16:00** Papa Leone **16:40** Folklórní svět Lubomíra Páříčku **17:00** The Elephantlist – Příběh Čecha, který mění osudy zvířat v Africe **17:25** NAJEDNO: Vlad'ka **18:00** Sedmihlášky (142. díl): Kolem naší chalupy **18:05** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tajuplná jeskyně **18:10** Mistr houslař z Jestřabí **18:27** Dokořán: S Janem Hřebejkem **19:15** Pokoj vám: Modlitba za mír **19:35** Hejna husi **19:40** Viděli jsme **19:45** Přijeme si... **20:05** Noemova pošta: Říjen 2025 [L] **21:35** Poletuchy: Na skok do Ústí nad Labem **22:25** Stvořil Bůh ratolety: Koncert a povídání věnované osobnosti Karla Kryla **23:45** Magazín Mary's Meals **0:10** S chutí přes práh: Komunita Blahoslavenství v Dolanech u Olomouce **0:30** Tajemství ledu **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 4. 10. 2025

6:05 Duchovní krajina Novohradských hor: Podhůří **6:35** Léta letí k andělům: Dana Němcová – chartistka **6:55** Jsem N: Vytrvalost **7:10** Hugo a hvězda **8:20** Sedmihlášky (142. díl): Kolem naší chalupy **8:25** Cirkus Noeland (30. díl): Roberto, Kekulín a dvojník **8:50** Ovečky: 27. neděle v mezidobí **9:05** Stryček Emu: Svatý Václav **9:25** Viděli jsme **9:30** Múzy církevních škol: Arcibiskupské gymnázium Kroměříž **9:40** ARTBITR – Kulturní magazín: Jak se dělá divadlo **10:00** Sekce pro mládež ČBK **10:30** Mše svatá z katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha, Praha: 35 let Sekce pro mládež ČBK [L] **11:50** Křemešník, kostel Nejsvětější Trojice: Jubilejní chrámy 2025 **12:00** Angelus Domini **12:05** Přijeme si... [P] **12:20** Pod lampou o zářacích fyziky: Skládáme se z bezrozměrných bodů? Souvisí to s Jamesem Joyceem? Proč drží složený atom pohromadě? **14:35** Plastový oceán **16:20** Na tom zlínském rynku: MFF Strážnice 2025 [P] **18:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: 27. neděle v mezidobí [P] **18:20** Hlubinami vesmíru s Ing. Anežkou Srbjanovic: Kupy galaxií, 2. díl [P] **19:00** V souvislostech [P] **19:20** Pokoj vám: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Umírání zradou **19:45** Přijeme si... **20:05** Dokořán: S Martinem Dejdem **20:50** Jezuita [P] **22:25** The Chosen V. (3. díl): Běda vám [P] **23:40** V pohorách po horách: Stolová hora v oblasti Pálavských vrchů **23:55** Klapka s festivalem BAF **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 5. 10. 2025

6:05 Hlaholte Pánu: Živá modlitba a chvála **6:50** V pohorách po horách: Ruprechtický Špičák **7:00** Lendak – tradice pod Tatrami **8:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: 27. neděle v mezidobí **8:20** Koncert ZUŠ Říčany k Roku české hudby: Říčany, KC Labuť **9:30** Vzkříšení svatého Jakuba: Obnova kutnohorského klenotu v časosběrném dokumentu **10:15** Dobrá Voda u Nových Hradů, kostel Panny Marie Těšitelky: Jubilejní chrámy 2025 [P] **10:30** Mše svatá z kostela Nanebevzetí Panny Marie v Lobkovicích [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. [L] **12:20** Přijeme si... [P] **12:40** Viděli jsme 5+ [P] **13:05** V souvislostech **13:25** Muzikanti, hrajte: Miločanka **14:35** Na startu **15:00** Dobro očima zalitými povzdechnutím – DOZP Slatnice **15:15** Hájek, klášterní kaple Navštívení Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 **15:25** Dokořán: S Martinem Dejdem **16:15** Jezuita **18:00** Sedmihlášky (76. díl): Vyskočilo slunéčko **18:05** Ovečky: 27. neděle v mezidobí **18:20** Robinson Crusoe: Divadlo Viti Marčíka **19:25** Pokoj vám: Modlitba za mír **19:45** Přijeme si... **20:05** The Chosen V. (3. díl): Běda vám **21:20** NAJEDNO: Andřej [P] **21:50** Vivaldi: Stabat Mater: Svatováclavský hudební festival 2023 [P] **22:50** Blahoslavená rodina Ulmova **0:05** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. **0:20** Viděli jsme 5+ **0:45** Poutníci času **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 29. 9. o 17:30 hod.: Rozhovor s Františkom o nerestiach a čnostiach

V tomto hlbokom rozhovore, ktorý vedie otec Marco Pozza, padovský väzenský kaplán, s pápežom Františkom, nám približujú svoje úvahy o nerestiach v kontraste s čnosťami podľa obrazov, ktoré vytvoril Giotto v kaplnke Scrovegniencov v Padove.

Utorok 30. 9. o 16:40 hod.: Medzi riadkami / Poznal som sväticu

Knihu o sv. Matke Tereze nám spolu s moderátorkou Helenou Ľos Ivoríkovou predstaví o. Juraj Drobny, ktorý v roku 2017 putoval do Indie a navštívil aj Kalkatu.

Streda 1. 10. o 15:15 hod.: Zabudnuté poklady / Kostol sv. Kataríny Alexandrijskej v Banskej Štiavnici

Prečo malé stredoveké mesto potrebovalo už štvrtý chrám, prečo práve sv. Katarína, v čom je jeho výnimočnosť, a pre ktorý kostol sa stal predlohou?

Štvrtok 2. 10. o 21:50 hod.: Na ceste v rodine / Dozrievanie a túžba po rodičovstve

Veronika a Martin Janusovci takmer po 10ročnej ceste dôvery v Boha boli napokon obdarení dieťaťom. Zdieľajú sa o ich ceste osobného dozrievania, služby, vzájomného spoznávania, ale aj krokoch, ktoré na ceste k plodnosti prešli.

Piatok 3. 10. o 20:30 hod.: Malé ženy

Adaptácia klasického románu L. M. Alcottovej o štyroch dospievajúcich dievčatách s odlišnými povahami v období americkej občianskej vojny...

Sobota 4. 10. o 20:30 hod.: Jezuita

Film Jezuita nám približuje život Jorgeho Maria Bergoglia. Najdôležitejšie momenty zo života pápeža Františka, ktoré formujú jeho postoje a záväzok voči chudobným v preňho typickej jednoduchosti a blízkosti.

Nedeľa 5. 10. o 20:30 hod.: The Chosen / Sedieť, slúžiť, plánovať

Seriál o živote Ježiša, prerozprávany z pohľadu ľudí, ktorí ho stretli. Rímski vojaci žiadajú, aby učenici nosili svoju výzbroj, ale Ježiš ide ešte ďalej. Judáš, frustrovaný smerovaním Ježišovej služby, navštívi starého priateľa, aby mu poradil.

BREVIÁR PRO LAIKY

27. ZÁŘÍ – 4. ŘÍJNA 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 28. 9.		PO 29. 9.		ÚT 30. 9.		ST 1. 10.		ČT 2. 10.		PÁ 3. 10.		SO 4. 10.	
Antifona	1527	1721	1533	1728	1734	1953	1741	1961	1543	1738	996	1113	1754	1975
Žalm	786	884	783	881	783	881	786	884	783	881	784	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1527	1722	1533	1728	1734	1953	1742	1961	1543	1739	997	1114	1551	1747
Antifony	1528	1722	1534	1729	950	1062	965	1079	1544	1739	998	1115	1014	1132
Žalmy	813	914	813	914	950	1063	965	1079	813	914	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	1528	1723	1534	1729	1735	1954	1743	1962	1544	1740	1001	1118	1756	1977
Antifona k Zach. kantiku	1529	1723	1535	1729	1735	1954	1542	1737	1544	1740	1002	1119	1551	1748
Prosby	1529	1723	1535	1730	1724	1943	1744	1963	1545	1740	1002	1119	1757	1977
Závěrečná modlitba	1529	1724	1535	1730	1541	1737	1542	1738	1545	1741	1002	1120	1552	1748
Modlitba během dne:														
Hymnus	792	890	792	890	954	1067	970	1085	792	890	1003	1120	1018	1137
Antifony	1529	1724	1535	1730	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Žalmy	818	919	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	1530	1724	1536	1731	957	1070	973	1088	1545	1741	1006	1124	1021	1141
Závěrečná modlitba	1529	1724	1535	1730	957	1071	973	1088	1545	1741	1006	1124	1022	1141
Nešpory:														
Hymnus	1525	1719	1531	1725	1537	1732	1736	1955	1746	1965	1537	1732	1008	1125
Antifony	1703	1919	1531	1726	1537	1732	960	1073	976	1091	1546	1742	1009	1126
Žalmy	1703	1919	1715	1932	1537	1732	960	1073	976	1091	1547	1742	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	1526	1720	1531	1726	1540	1735	1737	1956	1749	1968	1549	1745	1011	1129
Ant. ke kant. P. M.	1526	1720	1532	1727	1540	1735	1737	1956	1542	1738	1549	1745	1011	1129
Prosby	1526	1721	1532	1727	1540	1735	1731	1950	1750	1969	1549	1745	1011	1129
Záv. modlitba	1529	1724	1529	1724	1535	1730	1541	1737	1542	1738	1545	1741	1012	1130
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 28. 9. – slavnost

sv. Václava

1. čt.: Mdr 6,9–21

1 Kron 29,11abc.11d–12a.12bcd

Odp.: 12b (*Ty, Hospodine, vládeš nade vším.*)

2. čt.: 1 Petr 1,3–6; 2,21b–24

Ev.: Mt 16,24–27

Pondělí 29. 9. – svátek

sv. Michaela, Gabriela a Rafaela

1. čt.: Dan 7,9–10.13–14

nebo Zj 12,7–12a

Ž 138(137),1–2a.2bc+3.4–5

Odp.: 1c (*Budu ti hrát, Hospodine, před anděly.*)

Ev.: Jan 1,47–51

Úterý 30. 9. – památka

sv. Jeronýma

1. čt.: Zach 8,20–23

Ž 87(86),1–3.4–5.6–7

Odp.: srv. Zach 8,23

(*Bůh je s námi.*)

Ev.: Lk 9,51–56

Středa 1. 10. – památka

sv. Terezie od Dítěte Ježíše

1. čt.: Neh 2,1–8

Ž 137(136),1–2.3.4–5.6

Odp.: *Vyslyš nás, Pane,*

a vysvobod' nás!

Ev.: Lk 9,57–62

Čtvrtek 2. 10. – památka svatých andělů strážných

1. čt.: Ex 23,20–23a

Ž 91(90),1–2.3–4ab.4c–6.10–11

Odp.: 11 (*Svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě střežili na všech tvých cestách.*)

Ev.: Mt 18,1–5.10

Pátek 3. 10. – ferie

1. čt.: Bar 1,15–22

Ž 79(78),1–2.3–5.8.9

Odp.: 9bc (*Pro slávu svého jména vysvobod' nás, Bože!*)

Ev.: Lk 10,13–16

Sobota 4. 10. – památka

sv. Františka z Assisi

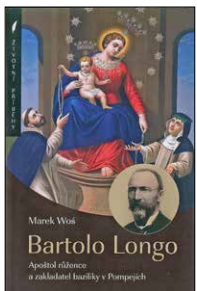
1. čt.: Bar 4,5–12.27–29

Ž 69(68),33–35.36–37

Odp.: 34a (*Hospodin slyší chudáky.*)

Ev.: Lk 10,17–24

ŽILI S BOHEM A PROMLOUVAJÍ O NĚM

BARTOLO LONGO • APOŠTOL RŮŽENCE A ZAKLADATEL BAZILIKY V POMPEJÍCH

*Marek Woś • Z polštiny přeložila
Františka Böhmová • Redakce Eva
Mešková*

Kniha vypráví podivuhodný příběh sv. Bartola Longa (1841–1926). Narodil se v italském Latianu a vystudoval práva.

Během studií v Neapoli ho vtáhly kruhy volnomyšlenkářů a okultistů, v mládí dokonce vysluhoval černé mše a denně se účastnil spiritistických seancí. Po svém zázračném obrácení a povolání žil převážně v Pompejích, kde zasvětil svůj život rozsáhlému dílu pro sirotky a děti vězněných, ale také šíření modlitby růžence, k čemuž ho vybídla samotná Panna Maria. Nechal zde postavit baziliku Panny Marie Růžencové, která se stala jedním z nejvýznamnějších poutních míst. Pompejská novéna, již sestavil, si získala oblibu věřících po celém světě.

Paulínky • Brož., 120x185 mm, 224 stran, 279 Kč

**SVATÝ CARLOS ACUTIS - CESTA
SVATOSTI • NOVÉNA A LITANIE**
ThLic. Martin Majda, PhD.

**Recenzenti Doc. ThDr. Peter
Majda, PhD. • Překlad Ing. Iva
Polišenská**

 Carlo Acutis, mladý muž, který nade vše miloval Ježíše, řekl: „Eucharistie je moje dárce do nebe.“ Díky této malé knížečce se můžeme s Carlem setkat a učit se následovat jeho příklad. Brožurka obsahuje

např. velmi stručný Carlův životopis nebo devět skutečností, které nás může Carlo naučit.

Nakladatelství PhDr. Ivo Sperát
Brož., 85x120 mm, 38 stran, 45 Kč

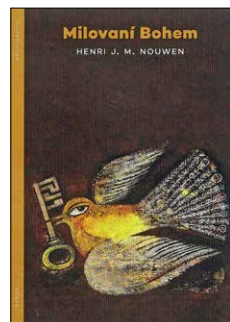
MILOVANÍ BOHEM

Henri J. M. Nouwen • Z angličtiny přeložila Kateřina Lachmanová

Henri Nouwen už byl známý exercitátor a spisovatel duchovní literatury, když ho jeho hledající přítel Fred vyzval, aby napsal něco „nizkoprahového“ a srozumitelného jemu i jeho nevěřícím přátelům z řad publicistů, právníků, podnikatelů a umělců: „Mluv k nám o nejhlubších tužbách našich srdcí, o našich přáních, o naději; nechceme už slyšet o strategiích přežití, ale o důvěře; nemluv nám o nejnovějších metodách uspokojování našich citových potřeb, ale o lásce. Povídej nám o širším vidění věcí, než jsou naše proměnlivé perspektivy, a o hlase hlubším, než je rámus masmédií. Ano, vyprávěj nám o něčem nebo o někom větším, než jsme my sami. Prosíme, mluv k nám ... o Bohu.“ Nouwen se dlouho zdráhal, na takový úkol se vůbec necítil, ale nakonec výzvu přijal. K jeho překvapení se kniha *Life of the Beloved* dočkala mnoha vydání a nadšeného přijetí právě u křesťanů, ačkoli oni původně cílovou skupinou nebyli. Pro mnohé z nich znamenala zásadní impulz k hlubšímu obrácení.

Pavel Nebojsa - Doron

Druhé vydání, v tomto překladu první
Brož., 115x165 mm, 108 stran, 239 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách *www.maticecm.cz*.